

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Henryk Gradzik

SSN Michał Laskowski

w sprawie **A.M.W.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 10 sierpnia 2017 r.

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2017 r., III KO 24/17, odmowie przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 marca 2012 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w T. z dnia 30 czerwca 2011 r., sygn. akt II K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W dniu 21 marca 2017 r. do Sądu Najwyższego wpłynął kolejny wniosek A.M.W. opatrzony datą 12 marca 2017 r., o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w T. prowadzonego pod sygn. II K (...), zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 marca 2012 r., sygn. akt II AKa (...), zawierający również wnioski o wyznaczenie obrońcy z urzędu oraz zwolnienie od kosztów postępowania.

Postanowieniem z dnia 7 czerwca 2017 r., III KO 24/17, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia przedmiotowego wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

Orzeczenie powyższe zaskarżył skazany. We wniesionym zażaleniu ponownie podniósł kwestię przekroczenia terminów rozpraw w postępowaniu merytorycznym, na co nie reagował jego ówczesny obrońca z urzędu, oraz swój stan psychiczny w toku procesu i związane z tym przyjmowanie leków. Nadto wskazał na treść zeznań współoskarżonych, które złożyli oni w charakterze świadków w prowadzonym już po prawomocnym zakończeniu przedmiotowej sprawy odrębnym postępowaniu cywilnym, podkreślając wreszcie, że nigdy nikogo nie chciał pozbawić życia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

W znacznej części powtarza ono argumentację, która była zawarta we wniosku A.W. o wznowienie postępowania z dnia 12 marca 2017 r., a która poddana została analizie Sądu Najwyższego pod kątem wszystkich przesłanek wznowieniowych. Słuszna była przy tym konstatacja tego Sądu, że żadna z okoliczności, które zdaniem skazanego skutkują wadliwością wydanych wobec niego wyroków, nie spełnia kryteriów określonych w art. 540-540b k.p.k. i art. 542 § 3 k.p.k. stanowiących warunek wznowienia postępowania. Dotyczy to również eksponowanego w zażaleniu stanu psychicznego wnioskodawcy w toku postępowania prowadzonego przez Sąd Okręgowy w T., które on sam, już we wniosku o wznowienie wiązał z beczynnością – w jego ocenie – obrońcy przydzielonego mu z urzędu. Kwestia powyższa nie umknęła wszelako uwadze Sądu Najwyższego, który zasadnie wywiódł, że tego rodzaju okoliczności nie mieszczą się w katalogu przesłanek zawartych w przepisach regulujących jedynie dopuszczalne podstawy wznowieniowe.

Żadnego znaczenia dla merytorycznej oceny zaskarżonego orzeczenia nie mógł mieć z kolei wywód skarżącego, w którym jako podstawę wznowienia wskazuje zeznania złożone w sprawie cywilnej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w G. przez współoskarżonych. Okoliczność powyższa była przedmiotem analizy wyznaczonego skazanemu i to na jego wniosek obrońcy z urzędu w osobie adw. T.

F. w sprawie prowadzonej przez Sąd Najwyższy pod sygn. III KO 55/14, a zakończonej zarządzeniem z dnia 5 grudnia 2014 r. W świetle treści art. 545 § 3 k.p.k. oparcie wniosku na tych samych okolicznościach, które były już rozpoznawane w postępowaniu wznowieniowym, stanowi jedną z głównych podstaw wydania orzeczenia o odmowie przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 tego przepisu (obrońcy lub pełnomocnika) jako oczywiście bezzasadnego. Oczywiste w tym stanie rzeczy jest, że rozpoznając obecny wniosek A.W. Sąd Najwyższy poddał analizie wyłącznie te okoliczności, które stanowiły *novum* w stosunku do tych, na które powoływał się skarżący w swoich wcześniejszych wystąpieniach i to nie tylko w sprawie III KO 55/14, lecz również w kolejnych postępowaniach wznowieniowych zawisłych przed Sądem Najwyższym o sygn. III KO 28/15, III KO 112/15, III KO 132/15 oraz III KO 90/16.

W tym stanie rzeczy, z uwagi na trafności poddanego kontroli instancyjnej postanowienia i nie znajdując podstaw do uwzględnienia zażalenia, postanowiono jak w części dyspozytywnej.